

Sygn. akt: WZ 32/12

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący)

SSN Marian Buliński

SWSO del. do SN płk Krzysztof Mastalerz (sprawozdawca)

Protokolant : Marcin Szlaga

na posiedzeniu w Izbie Wojskowej w dniu 18 grudnia 2012 r., w sprawie zażalenia J. K. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 listopada 2012 r. o nieuwzględnieniu wniosku o zawieszenie postępowania, sygn. akt: /.../, na mocy art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**pozostawić zażalenie bez rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2012 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w W. nie uwzględnił wniosku J. K. o zawieszenie postępowania w przedmiocie rozpoznania zażalenia na postanowienie prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej w W. z dnia 3 sierpnia 2012 r. o odmowie wszczęcia śledztwa.

Powołane postanowienie zaskarżył J. K. Skarżący zarzucił rażące naruszenie „art. 7, 22 § 1 k.p.k., 425 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 459 § 2 k.p.k., art. 459 § 3 k.p.k. w zw. z art. 426 § 1 k.p.k. oraz art. 2, 7, 30, 32, 37.1, 40, 45.1, 176.1 Konstytucji RP a także art. 3, 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności”.

Uzasadniając swoje stanowisko procesowe skarżący podnosi argument udzielenia błędnych pouczeń przez sędziego odnośnie niezaskarżalności postanowień nieuwzględniających wniosków. W ocenie J. K. w przedmiocie niezaskarżalności orzeczeń powinny być wydane prawomocne zarządzenia oparte na treści art. 429 § 1 i 2 k.p.k. Autor zażalenia składa także postulat jawności postępowania w sprawie o wyłączenie sędziego. J. K. wywodzi, że „ skoro przysługuje zażalenie na nieuwzględnienie wniosku o zawieszenie postępowania, to zgodnie z art. 176.1 Konstytucji RP musi przysługiwać na nieuwzględnienie pozostałych wniosków. Każdy zakaz ustawowy byłby sprzeczny z tym przepisem konstytucyjnym, dlatego sąd I instancji nie był w stanie takiego zakazu – czyli podstawy prawnej wskazać”.

Z przytoczonego stanowiska skarżący wysuwa wniosek o „poświadczeniu nieprawdy o znaczeniu prawnym”, a „brak prawidłowego rozumowania – wbrew art. 7 k.p.k. – nie pozwoli na wydanie postanowienia zgodnie z obowiązującym prawem”.

W konkluzji J. K. domaga się „przywrócenia praworządności i zastosowania obligatoryjnego art. 304 § 2 k.p.k. w zw. z 231, 271 k.k. wobec przerażająco niekompetentnego funkcjonariusza publicznego”.

Kopię zażalenia jego autor przesłał do Prezesa Najwyższej Izby Kontroli i Prokuratora Generalnego.

Sąd Najwyższy zważył.

Zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania.

Z treści art. 459 § 1 i 2 k.p.k. jednoznacznie wynika, że w aktualnym stanie prawnym zażalenie przysługuje na postanowienie zamykające drogę do wydania wyroku, chyba że ustawa stanowi inaczej, a także od środka zabezpieczającego, a na inne postanowienie w wypadkach przewidzianych w ustawie.

Kwestię dopuszczalności zaskarżeń orzeczeń reguluje także art. 426 § 1 i 2 k.p.k. Powołany artykuł normuje kwestię zaskarżalności orzeczeń wydanych przez sąd odwoławczy, a takim przecież jest w niniejszej sprawie Wojskowy Sąd Okręgowy w W., który nie uwzględnił wniosku skarżącego o zawieszenie

postępowania. Przepis art. 426 § 1 k.p.k. wyklucza możliwość wniesienia apelacji czy zażalenia od orzeczeń sądu odwoławczego i Sądu Najwyższego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wyjątki od przytoczonej zasady przewiduje art. 426 § 2 k.p.k., zgodnie z którym zażalenie przysługuje od wydanych w toku postępowania odwoławczego postanowień o przeprowadzeniu obserwacji w zakładzie leczniczym, zastosowaniu środka zapobiegawczego oraz w przedmiocie nałożenia kary porządkowej. W takim wypadku zażalenie przysługuje do równorzędnego składu odwoławczego.

Powyższe zapisy jednoznacznie wskazują na niedopuszczalność zaskarżenia postanowienia sądu w przedmiocie zawieszenia postępowania odwoławczego.

Uwagi skarżącego odnośnie możliwości zaskarżenia postanowień stanowią jedynie jego osobiste oczekiwania w zakresie zmian procedury karnej.

W tej sytuacji zgodnie z treścią art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., przyjęty środek odwoławczy pozostawiono bez rozpoznania.